

Tisztelt Szolgatársak, kedves Diákok!

Íme, ismételten igaz: *A tavasz jött a parttalan időben...* Remélem, mindenki békességben, elégséges egészségben, hálás szívvel és jó reménységgel lépte át újból Intézetünk küszöbét.

Az így körülírt jó közérzet azonban korántsem magától értetődő, és némiképp talán gyanús is a világban továbbra is zajló, sőt még inkább súlyosbodó pusztító események közepette. A szomszédban szűnni nem akaró orosz invázió, a Szentföldön öldöklő háború, a halált osztó kaotikus állapotok Haitin és a földgolyó számos pontján, az emberiség ökológiai tüdejének sorvadása mind-mind a jónak teremtett világ öntudatlan, artikulálatlan sóhaja és nyögése végső soron azért, hogy „legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”.

Ennek beteljesedéséért könyörgünk és munkálkodunk. Fáradozásaink közepette bizonyára nemegyszer kértük magunk is a zsoltárossal, kimondva vagy kimondatlanul, hogy „kezünk munkáját tedd maradandóvá” (Zsolt 90,17). Eközben pedig nagyon jól tudjuk, hogy önmagában semmi, de semmi sem az. Ám éppen ezért kérjük! Az óhajtott, elkért és megvalósított isteni cselekvés bekapcsolhatja a maga munkájába a mi kis mindennapi gesztusainkat: a szomjazónak nyújtott pohár vizet éppúgy, mint a nagyszerűnek mondott *opus*okat – sőt, hisszük, teológiai konferenciáinkat is.

Életünk és munkánk értelmessé, maradandóvá tételéért folytatott küzdelmeink közepette azonban könnyen meglephet a kérdés: nem vagyunk-e mi, mai *christian*osok, némiképp korunk csudabogarak, a világ semmiféle természeti adottságából le nem vezethető rend lovagjai – olykor éppen Don Quijote nevetségesen avított páncélzatában? Ám nem csupán a 21. századunk *poszt-poszt* közegében feszenghet ekképp a jámbor keresztény: nem volt idegen ez a furcsa érzés már tarzusi Páltól sem, aki egyenesen azt állítja az *apostolosokról*, hogy a *kozmosz teátrumai* lettek, *spectaculum mundo, látványosság a világnak* – mind angyalok, mind emberek előtt (1Kor 4,9). Isten őrizzen minket attól, hogy magunkat mutogassuk, de attól is, hogy a mi egyéni és közösségi egzisztenciánk egyneművé váljon a maga környezetével és észrevétlenül belesimuljon abba. Mert arra hívtunk, hogy életünk *koncentrált példázat* legyen abban a világban, mely rendeltetése szerint nem más, mint *theatrum gloriae Dei*.

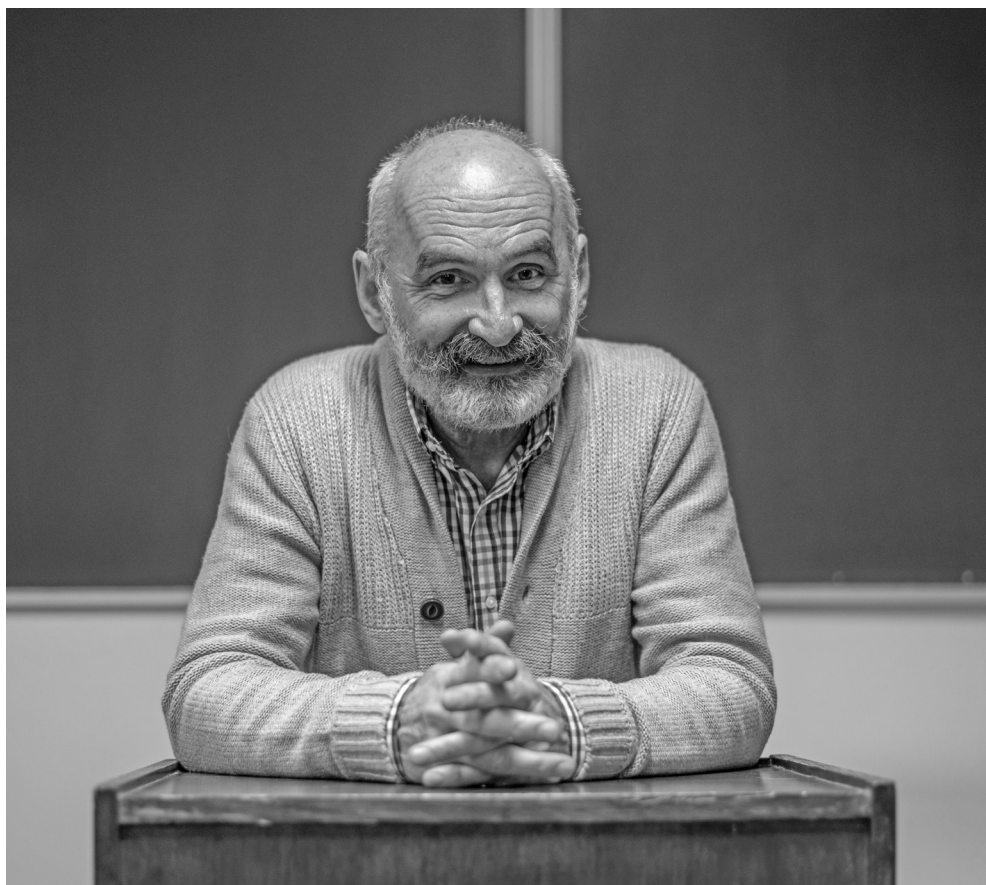
Isten hozta Intézetünkben a III. Kolozsvári Tavasznyapok előadóit és résztvevőit!

Visky S. Béla

„Életem ideje kezekben van” (Zsolt 31,16)

„A Délvidéken nem voltak források, sivatagos vidéknek számított. Izsák reggelente valószínűleg vízért ment, hogy lakhatóvá tegye ezt a tartományt.

Ilyen a mi életünk is: a forrás és a sivatag között ingázunk, ha egyáltalán megtaláltuk már a forrást.” (H.L.)

Szeretettel köszöntjük dr. HORVÁTH LEVENTÉT 65. születésnapja alkalmából, aki szolgatársunk, barátunk, kollégánk, tanítónk - és még ennél több is!

**ISTEN ÉLTESSEN ERŐBEN, EGÉSZSÉGBEN, ALKOTÓKEDVBEN
— AD MULTOS ANNOS!**